

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

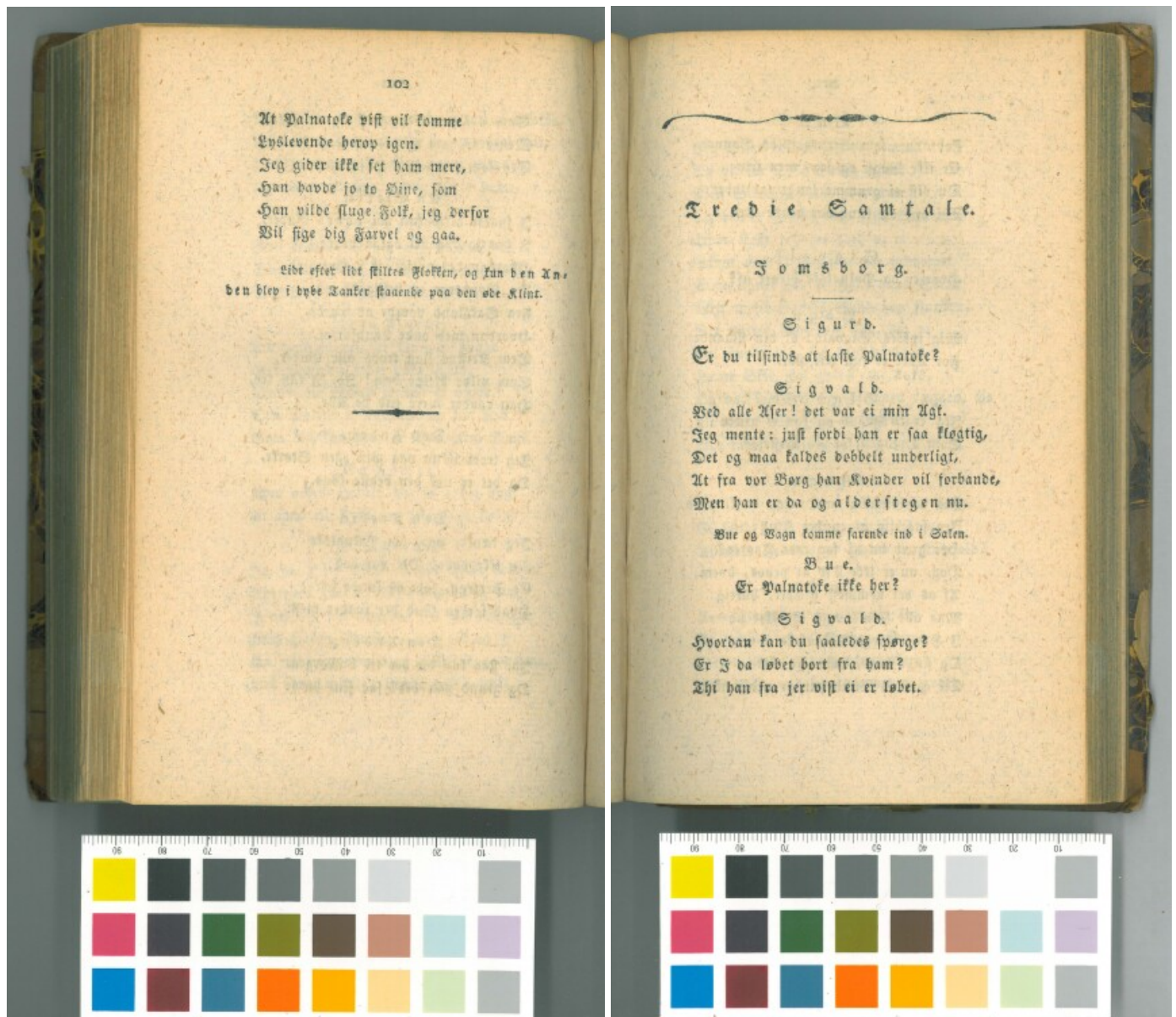
Titel: Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord

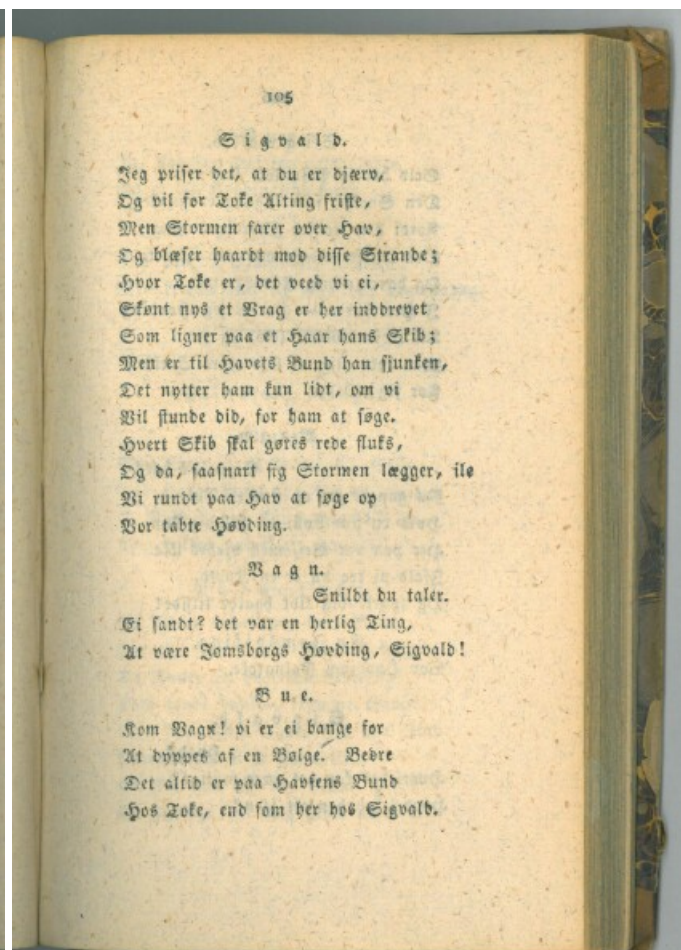
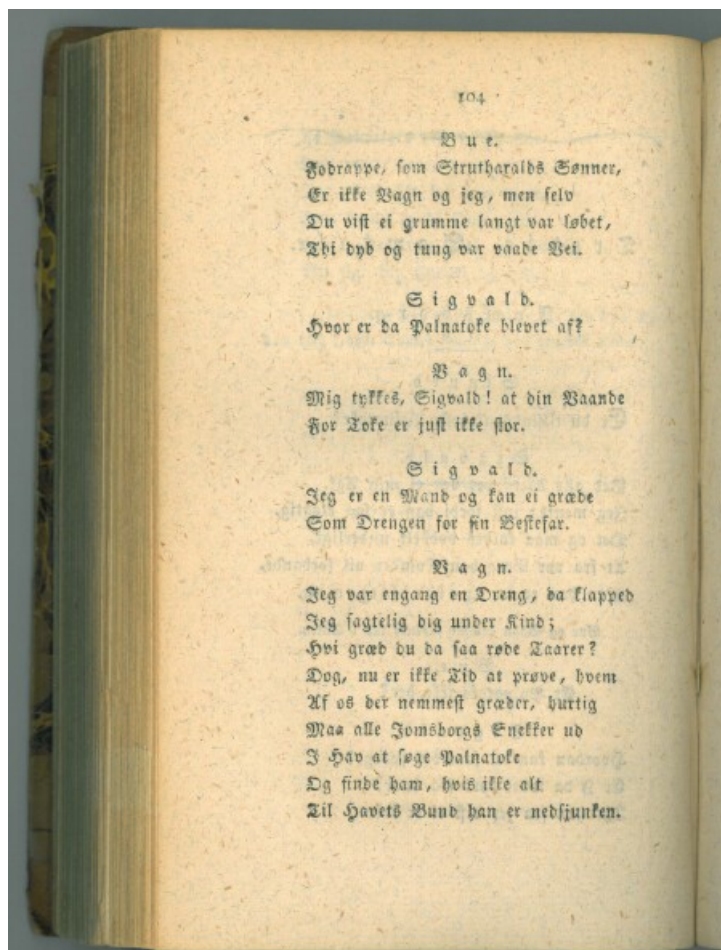
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Kæmpelivets Undergang i Nord", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 102. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1809_169A-txt-shoot-idm5072/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

S i g v a l d.

Selv har jo Valnatole sagt:
Den Snekke, som engang er sjunken,
Fordi den trodsed Stormens Magt,
Den kneiser aldrig mer paa Havet,
Dg hæter aldrig Kæmper mer
I Herrefærd. — Her er jeg Hovding
Til Løse kommer selv, og I
Maa lyde mig, ei løse ebers Snekker,
Sør jeg tillader.

S a g n.

Sigvald! hør!
Nu ganger jeg og stærken Bue,
Hvis du har Lyst, da stil dig kun
Her paa vor Bæi, men vrede's ikke
Fald vi tro du er en Knold,
Dg sparke dig lidt haardt tilside!

En Tomsøving.
Vor Hovding, Valnatole.

S i g v a l d.

Hvad?
Hvorledes kan det være muligt?
Hvad? løb han alt igen?

W a g n.

Ja, staa kun du! jeg ogsaa løber.
Nu er dit Hovdingskab forbi.

S i g v a l d.

End var da Timen ikke kommen!
Men komme skal og maa den dog engang.

Valnatofe. Wagn.

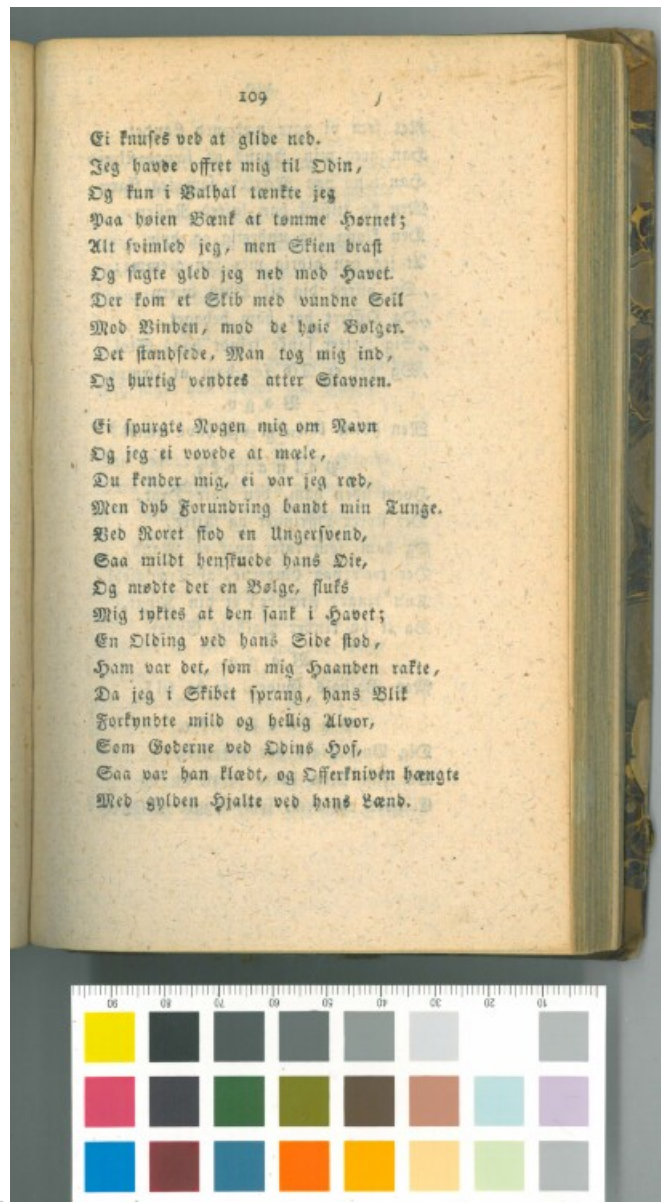
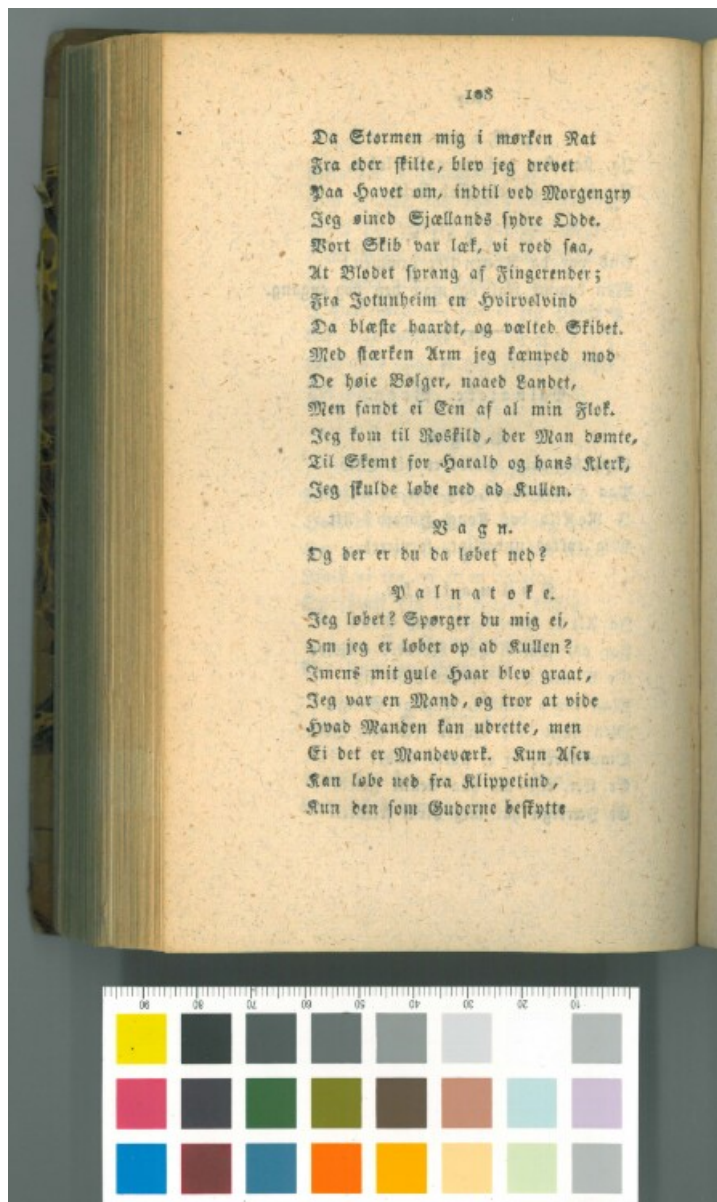
W a g n.

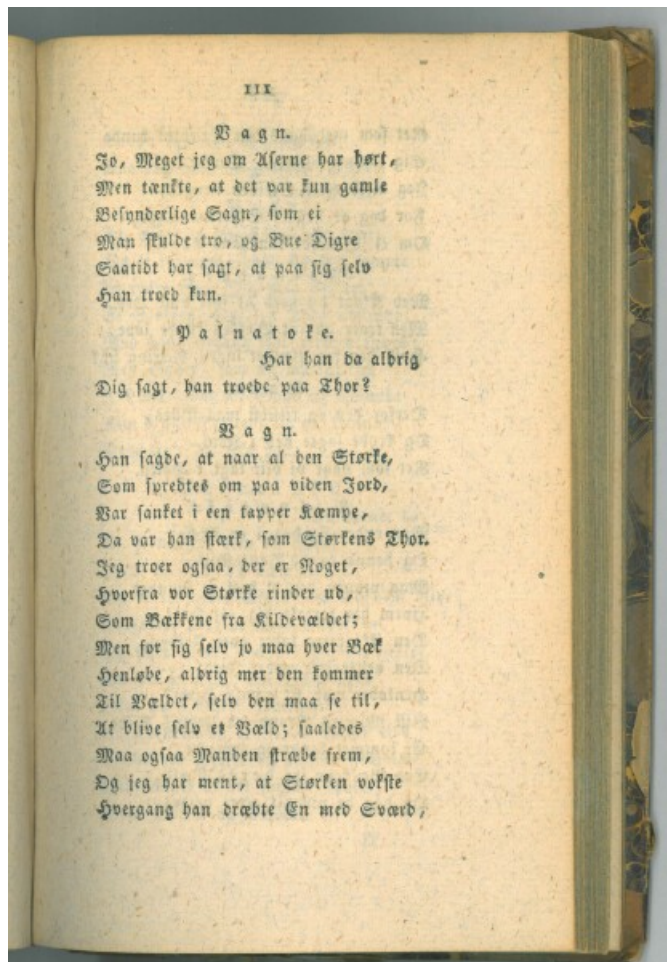
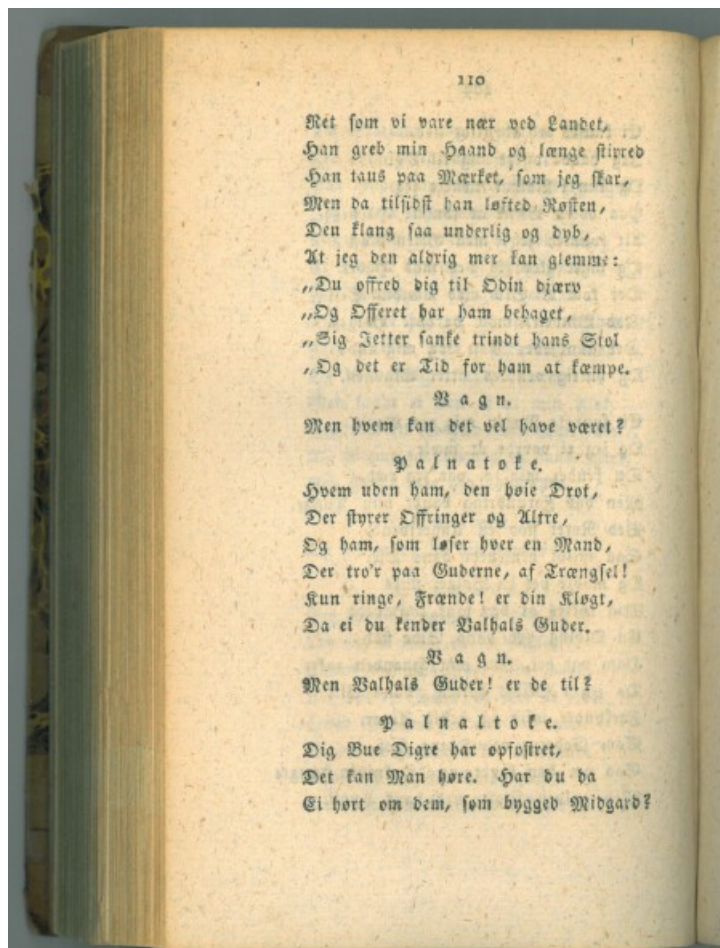
Men sig mig, Tofe! er dit Skib
Paa Havet brudt, og har du været
I Roskild hos Kong Harald? Alt
Mig tykkes underligt, forviret.

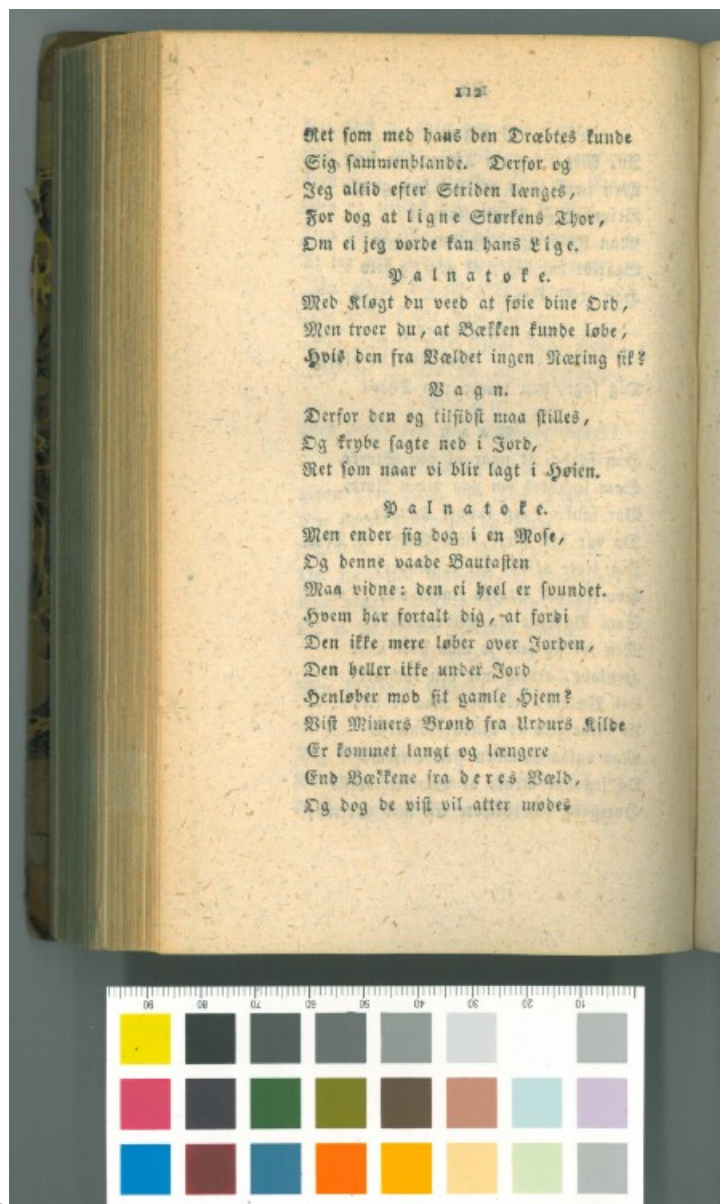
W a l n a t o f e.

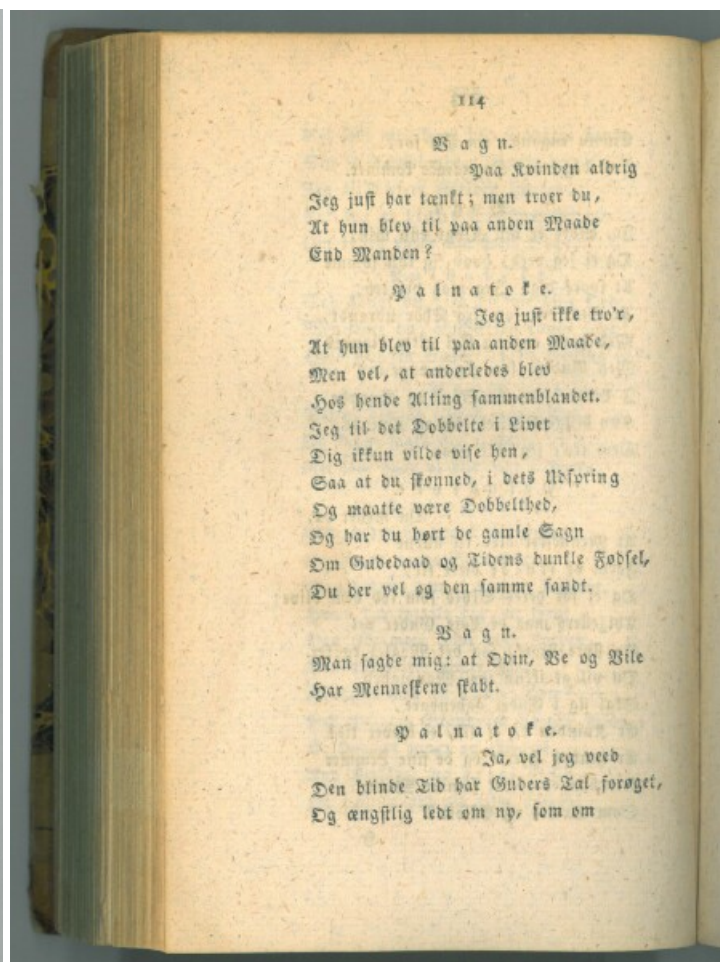
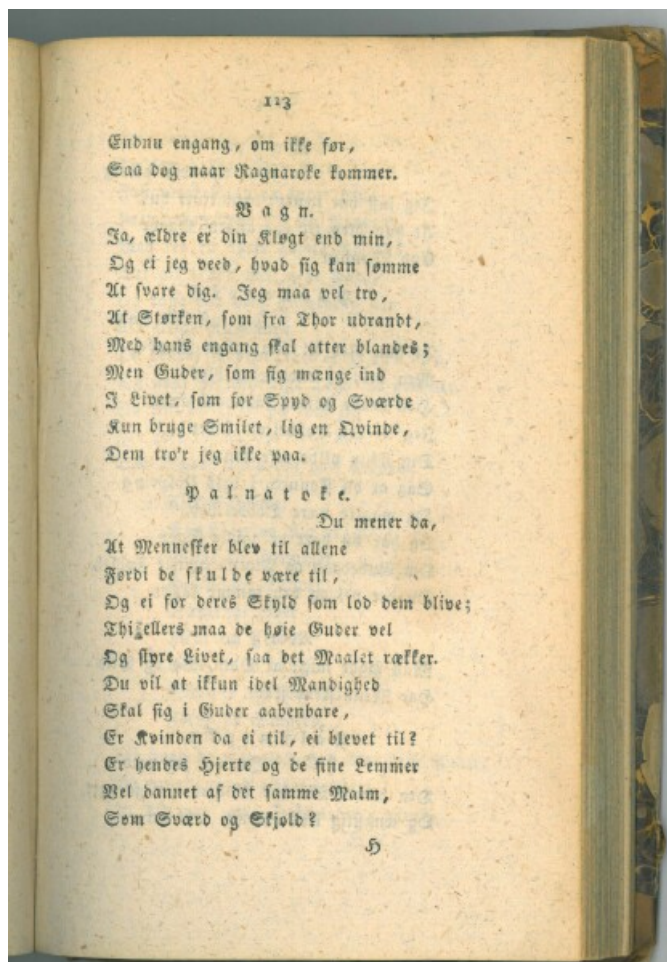
Ja Alt er underligt, min Søn!
For os, som ei paa Norner's Skjolds
De Runer se, hvorefter Livet sig
Maa sœ i dunkle, krumme Gange.
Men siden hœie Guder selv paa Jord
Dmoandred, ei et større Under
Er sket, end nu paa denne Færd,
Et Hættegn har mig Livet skænket.

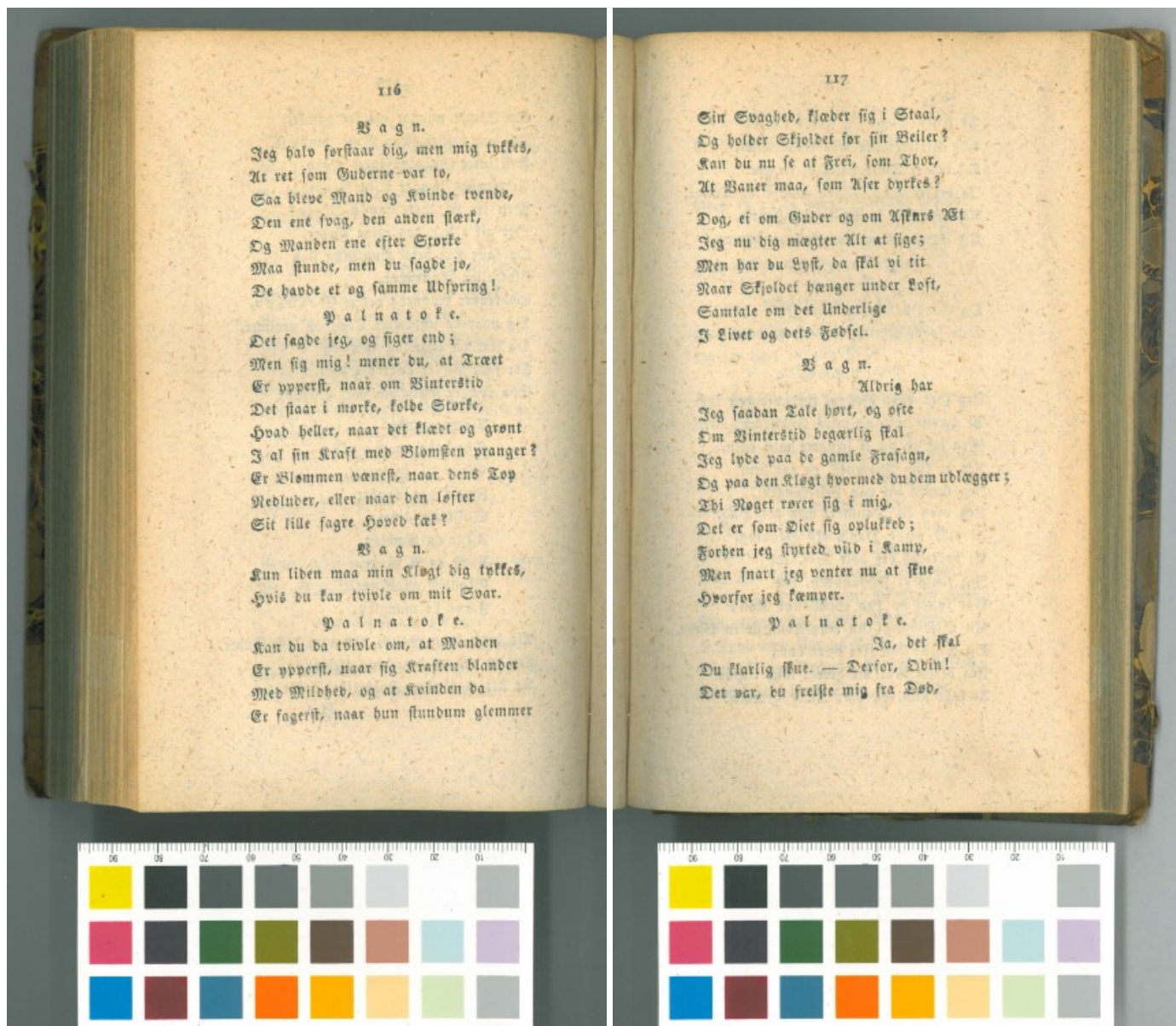
De Gamle nu var alt for gamle,
Dg som i Fler Man Mere kunde se.
Føst intet Sagn og intet Kvad
Fremtælles længer i sin Kenhed;
Men ser du dette gamle Skjold?
Det gif i Arv hos mine Fædre,
Dg faste paa dets Hvalving staa
Uføigelige Runestave.
Du kender Navnet; det er Wølufsa,
Dg naar de underlige Tegne du nemmer,
Da skal du læse, og som jeg
For høie Guder dybt dig bøie.
Saa kvæder Wola om vort Dphav:

Kerne tvende,
Kraftig og Kærlig,
Ginge til Hjemmet,
Kundé paa Landet
Mægtende lidet
Kfur og Embla;
Kand de ei havde,
Elsked og Mæle,
Farve de mangled.

Alt hvad de mangled, gav dem disse Guder,
Dg du vel nu begriber lettelig,
At Alt maa være Dobbeltbed i Livet.

H 2

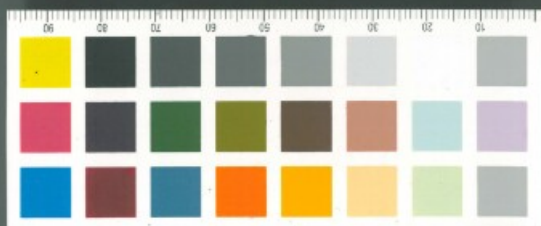
At Hers Magt jeg skulde storke!
Sig Better sanke trindt din Stof,
Dg det er Lid for dig at kæmpe.
Ja det er Lid. Med Sværd og Lunge,
Til Sværdet brister i min Haand,
Dg Tungen lammes, skal jeg kæmpe.

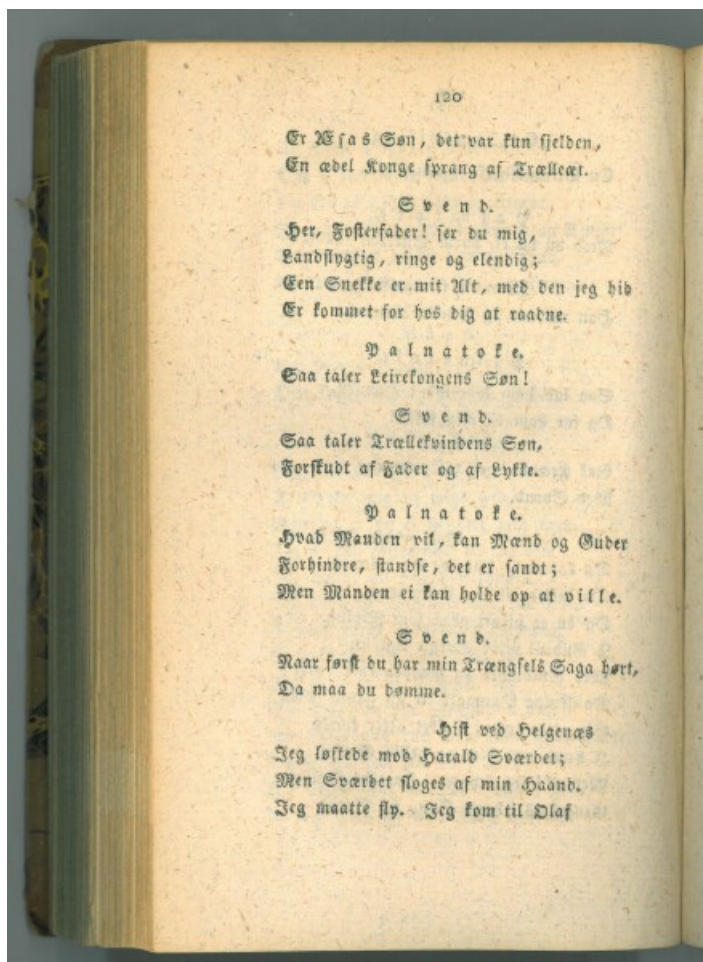
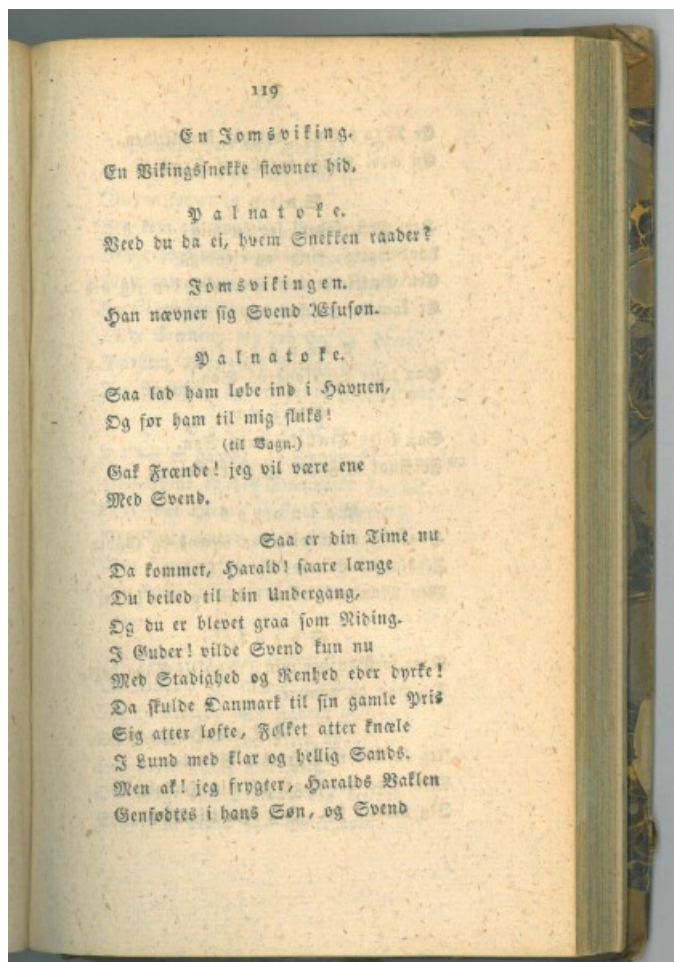
B a g n.

Dg Harald Blåtand være skal
Den første Niding som du falder.

P a l n a t o f e.

Jeg svor ham Døden, svor ved den
At hævne mig og mine Frænder;
Men jeg er nu ei længere min egen,
Jeg er kun Gudernes, og ene dem
Jeg hævne vil paa Leirfongen.
Jeg drog til Danmark med den Hug,
At ville værde Danmarks Hovding,
Ei talledes det høie Her, thi
Jeg ellers ei stibbrudden, ene
Var kaffet op paa Sjællands Kyst;
En Skjoldung kun maas Kongestolen klæde,
Dg Svend kan ikke være bød;
Jeg derfor brat vil give i mig i Hav
At søge ham, og da, Kong Harald!

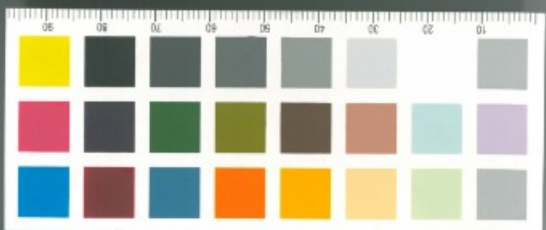
I Bøden, han var mørk og kold,
Dg bød mig bulke for min Fader,
Hleden for at trodse ham.
Jeg kom til England, som en Sælver
Jeg grebes der, og med Foragt
Man netop Livet til mig stængte.
Hovildet vankede jeg om,
Som Trællen, der løb fra sin Herre,
Imellem Skotlands Bjerge først
Jeg standfod, og der sandt jeg Medynd.

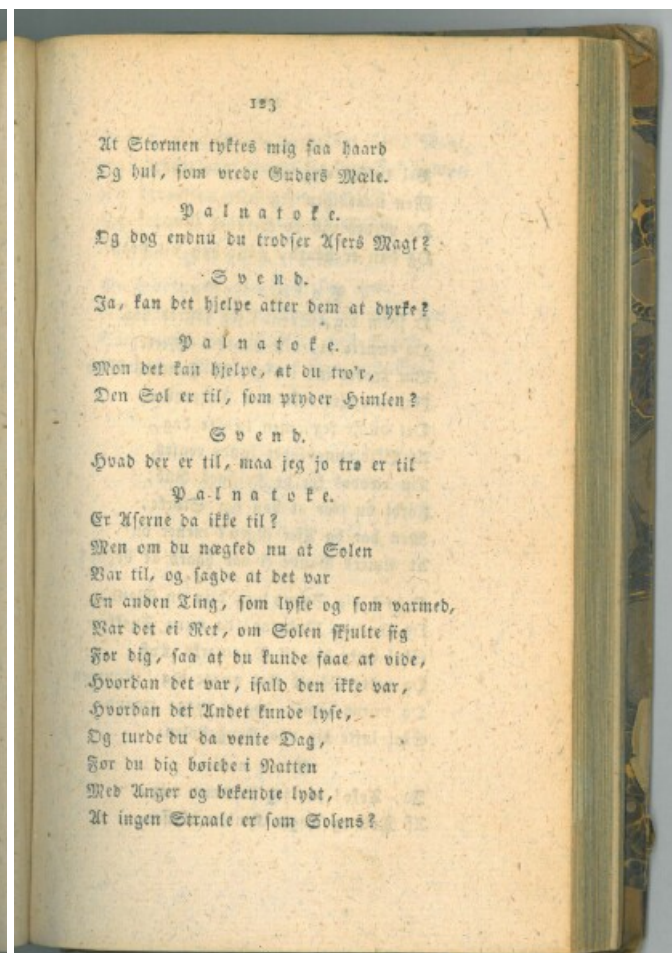
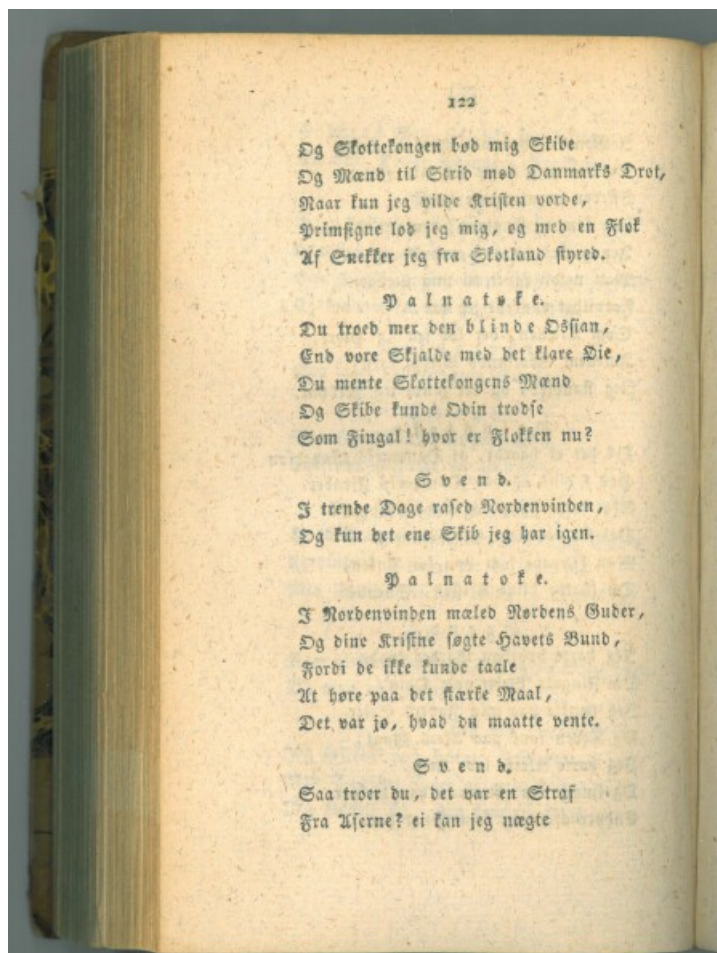
P a l n a t o k e.

O! det er haardt, at Danmarks Kongesøn
Hos Odins og hos Danmarks Fiender
Skal søge Hjælp, og finde Medynd!
Det skulde undre mig, om ei,
Man krævede som Løn for Ynsken,
Du skulde blive Kristen, Svend!

S v e n d.

Jeg hørte hvordan Barden kvad
Om Kingals Seier over Odin,
Jeg tænkte paa min Faders Seier
Dg Troen sank paa Afers Magt;
Jeg hørte Kierke love Krist,
Dg svinge om, hvordan han hjælper
Enhver af Nød, som tjener ham,

S v e n d.

Vel tyktes mig, at du har Met,
Men naar igen jeg Aser dyrker,
Da vredes vist de Kristnes Gud,
Dg han er haard, naar han vil straffe.

P a l n a t o f e.

D skam dig, Svend! jeg festsred dig,
Dg tænkte ei, din Moders Hjerte
Var krosbet ind i dig. At Haralds Blod
Var mængt tykt med Jetteedder,
Det vidste jeg, men tænkte dog,
At Skjoldungblodet kunde renses.
Du ræddes for de Kristnes Gud,
Fordi du tror at han har Størke,
Men har da Aser ingen? mener du
At Ymers Hænde ei var haard at bryde?

D reis dig Svend! og bliv en Mand,
Dg tro paa Guderne! da mine Snekker
Skal bære dig til Danmark's Kyst,
Dg dette Skjold skal væge dig i Kampen
Dg denne gamle, dog ei svage Haand
Skal løfte dig paa Kongestolen.

S v e n d.

Ja, Løse! ja, jeg skammer mig,
Af Mod og Anger. Kinden blusser.

